MAIS

Als het na een langdurige hittegolf eindelijk begint te regenen en het in augustus aflevering 2006 ook nauwelijks ophoudt met regenen, wordt het tijd om er op uit te gaan. Vooral als je je met wat mensen hebt voorgenomen om een hele provincie mycologisch in kaart te brengen. Er is een natuurblad dat 'Mooi Nederland' heet. Hierin staan foto's en artikelen over de fraaiste delen van ons land. Maar wie een gebied van enige omvang karteert wordt onvermijdelijk geconfronteerd met de minder fraaie stukken en zal merken dat dit 'Lelijk Nederland' helaas veel groter is dan 'Mooi Nederland'. 'Lelijk Nederland' is het deel waar massaal gewoond en gewerkt wordt: monotone woonwijken en industrieterreinen, saaie produktiegraslanden en akkers met voederbieten of mais. In deze natuurwoestijnen verschijnen aan het eind van de zomer een paar paddenstoeltjes die de fanatiekelingen onder ons tot een bezoek verleiden. Soorten als Grastaailing (*Marasmius curryi*) en vooral Witte halminktzwam (*Coprinus urticicola*) zijn dan in vrijwel ieder berm met hoog gras te vinden. En is het gras kort dan staan er wel Weidekringzwammen (*Marasmius oreades*) of Gazonvlekplaat (*Panaeolus foenisecii*). Daarom welgemoed op pad! En eerlijk, dit strak vormgegeven landschap heeft ook wel wat. Op een stille zomeravond bij dreigende wolkenluchten is het van een aparte schoonheid. En je hebt het voordeel van een onbelemmerd uitzicht omdat vrijwel elke boom of struik uit dit productielandschap is verwijderd.

De weilanden leverden half agustus 2006 in Drenthe voornamelijk Gazonvlekplaten op. Met een enkele bijzonderheid als Driekleurige taailing (*Marasmiellus tricolor*) en Weidechampignon (*Agaricus campester*). Laatstgenoemde nota bene in een weiland dat net met mest was geïnjecteerd: de bruine spatten hadden het maagdelijk wit van de champignons geheel bezoedeld! Omdat in deze hokken met weilanden de enige afwisseling wordt gevormd door maisvelden, doken we af en toe de mais in. Dat leverde soms liefhebbers op van voedselrijke bodems: Gezoneerde vlekplaat (*Panaeolus subbalteatus*), Bleek breeksteeltje (*Conocybe rickenii*) of Compostbreeksteeltje (*C. fuscimarginata*). Maar ook een keer de Kleine satijnzwam (*Entoloma minutum*), een Rode Lijstsoort van hooiland en vochtig loofbos. Wel in het deel van een maisveld dat grensde aan een loofbos en daardoor vrij schaduwrijk was. Maar het kan nog vreemder: de enige Drentse vondst van de Zeggesatijnzwam (*E. albotomentosum*) – een soort die daarvoor alleen bekend was van enkele moerassen in NW-Overijssel en Friesland – is afkomstig van een maisveld waar enkele piepkleine exemplaren op verpieterde grasstengels groeiden. Zo'n bijzondere vondst blijft een uitzondering. Maisvelden herbergen weinig mycologische schatten en het is meestal een opluchting om die ritselende, krakende bladermassa achter je te laten. Maar het kan altijd erger. Sinds een jaar of tien wordt Drenthe plaatselijk geteisterd door de lelieteelt: strakke bedden met eindeloze rijen gelijke planten. Of er paddestoelen gedijen in deze steriele omgeving is niet bekend. En dat zal wel zo blijven, want welke mycoloog is levensmoe genoeg om zich in dit zwaar bespoten milieu te wagen? Ik niet!

DOOR ROB CHRISPIJN